Η επιστροφή του Αλάχ στην Καμπούλ

Το Big–Bang του Αφγανικού επανεξισλαμισμού είναι χωρίς αμφιβολία η στιγμή της εισβολής του σοβιετικού στρατού(1979). Είχε προηγηθεί πετυχημένο πραξικόπημα από το φιλοσοβιετικό κόμμα, υποσχόμενο περισσότερο εκσυγχρονισμό!!! και προς ενίσχυση του καθεστώτος αλλά και για τη γενικότερη γεωπολιτική ισχύ έδωσε το παρόν ο Ρώσικος στρατός. Με ιδιαίτερη ευκολία έγινε και το πραξικόπημα και η εισβολή διότι είχαν την συναίνεση του Αφγανικού στρατού. Μια συναίνεση που οφείλεται στο γεγονός ότι ο «καλός» μονάρχης αλλά και ο μετέπειτα «καλός» πρόεδρος έστελναν για στρατιωτικές σπουδές στη Μόσχα , «ευέλπιδες» Αφγανούς.

Από την ανεξαρτησία(1919) είτε με συνταγματική Μοναρχία είτε με αστική δημοκρατία ουδέποτε η Σαρία και ο Ισλαμισμός ήταν στο πολιτικό προσκήνιο και ο μοναδικός ρόλος που είχαν στο δημόσιο χώρο ήταν να αντιδρούν μαζί με τους πατριαρχικούς φυλάρχους και τα μεσαιωνικά κατάλοιπα στις συνεχείς αστικές μεταρρυθμίσεις του κυρίαρχου κοσμικού κράτους.

Εισέβαλλε στο Αφγανιστάν η Σ.Ε. η οποία μέχρι τότε τροφοδοτούσε και πατρονάριζε όλα τα αντιιμπεριαλιστικά και εθνικά κινήματα σε όλο τον κόσμο. Βρισκόμαστε σε μια εποχή όπου τα αντιιμπεριαλιστικά καθεστώτα έχουν ήδη διευρυνθεί εδαφικά και φυσικά έχουν δείξει προς όλες τις κατευθύνσεις περί τίνος πρόκειται. Σαντάμ, Άσαντ ,Καντάφι, Μεγκίστου και λοιποί. Το φαντασιακό του αντιιμπεριαλισμού είχε ολοκληρωθεί και αφυδατωθεί από τις καθεστωτικές αντιιμπεριαλιστικές μοναρχίες αφήνοντας ένα κενό στο χώρο του αντιιμπεριαλιστικού κόσμου και ήρθαν οι Μουτζαχεντίν αλλά και η συγκαιρινή Ιρανική εισβολή στην αμερικάνικη πρεσβεία της Τεχεράνης να το καλύψουν.

Αν και ο ισλαμικός φονταμελισμός είναι οργανική εξέλιξη του

αντιιμπεριαλισμού ενωμένοι με τη συλλήβδην αντιυλιστική αντιδυτική αφηγηματική ωστόσο για όσους ξέρουν και θυμούνται είναι αυτός που εκθρόνισε τον αντιιμπεριαλισμό από όλα τα μέτωπα συμπεριλαμβανομένου και του Παλαιστινιακού και επανέφερε τη Σαρία σαν περιεχόμενο και νόημα στον φενακισμένο αντιιμπεριαλισμό. Για να διευκρινίσουμε, αντιιμπεριαλισμό δεν εννοούμε τους αντιιμπεριαλιστικούς αντικαθεστωτικούς αγώνες που έγιναν και γίνονται αλλά το πρόσχημα για την επιβολή των διάφορων τριτοκοσμικών ολοκληρωτισμών θρησκευτικών ή κοσμικών καθεστώτων.

Η ανάδευση που έκανε η σοβιετική εισβολή δημιούργησε μια κατάσταση χωρίς επιστροφή. Ακολούθησαν οι Αμερικάνοι πολλαπλασιάζοντας το θρησκευτικό φαντασιακό της αντίστασης δίνοντας στους διάδοχους των Μουτζαχεντίν, Ταλιμπάν θεϊκή προέλευση .

Αυτή είναι μια πολιτική εξήγηση που δεν επαρκεί να εξηγήσουμε την εμμονή μεγάλου μέρους της Αφγανικής κοινωνίας στη θρησκευτική φενάκη την οποία τοποθετούν στην κορυφή της πολιτικής διαχείρισης και κοινωνικής οργάνωσης δημιουργώντας συνθήκες τέλειου ολοκληρωτισμού.

Έχουμε μια ιδιότυπη επιστροφή στο μεσαίωνα με την επανεμφάνιση των Ταλιμπάν και τη συναίνεση που επιδεικνύει απέναντί τους η Αφγανική κοινωνία; Όχι

Τον μεσαίωνα οι Αφγανοί τον πέρασαν όπως όλος ο κόσμος.

Η θρησκεία παράγεται από την κοινωνία και λίγα πράγματα μπορούμε να κάνουμε ως προς αυτό. Είτε όταν έχει το θεό στην κορυφή του ιεραρχικού σύμπαντος ως δημιουργού που καθορίζει τα πάντα, βούληση κανόνες υποταγή, είτε όταν τον επιμερίζει σαν πανταχού παρόν και τον καταναλώνει μαζί με τα άλλα καταναλωτικά υλικά αγαθά. Αυτό το σχήμα είναι καθολικό και με τις ανάλογες διαβαθμίσεις ισχύει καθολικά σε όλο τον πλανήτη.

Οι Ταλιμπάν λοιπόν δεν είναι πιστοί ισλαμιστές υπάκουοι στον δημιουργό θεό αλλά επαναεξισλαμισθέντες προκειμένου να

χρησιμοποιήσουν το θεό για τα αισθητά: Την εξουσία και την επιβολή των κανόνων της Σαρία κατ επιλογήν.

Να προσθέσουμε εδώ ότι ο Αφγανικός λαός δεν είναι παιδιά όπως θα έλεγε και ένας Έλληνας στοχαστής που διέπρεψε στο Παρίσι, διότι είχε τις ευκαιρίες από το 1926 να δώσει και άλλες προοπτικές αλλά φαίνεται ότι η πολιτική ηγεμονία του θρησκευτικού είναι αρκετά δημοφιλής και είναι αυτό που ισχυροποιεί τον ολοκληρωτισμό των διάφορων θρησκευτικών κινημάτων που εναντιώνονται στις μεταρρυθμίσεις .

Με αυτά λοιπόν τα δεδομένα και με όσα ακλούθησαν στην πρόσφατη ιστορία του Αφγανιστάν είναι βέβαιο:

Ότι η μεταρρύθμιση, η επανάσταση, η αλλαγή, είναι υπόθεση της κοινωνίας που τα απαιτεί και όχι αξίες εισαγόμενες και επιβαλλόμενες με τον άλφα ή βήτα τρόπο.

Ότι η Αριστερά για το Αφγανιστάν πολύ λίγα πράγματα μπορεί να ψελλίσει και καλύτερα να προσφύγει στη στρατηγική της σιωπής .

Ότι η δεξιά από φεμινοεθνικισμούς μέχρι φιλελεύθερους έχουν μεγάλη ρατσιστική απόσταση από τις γυναίκες του Αφγανιστάν.

Ότι η θρησκεία και τα προτάγματά της είναι σε απόσταση ενός σύμπαντος από την αισθητή κοινωνική απελευθέρωση.

Αυτοί είναι οι λόγοι όπου η αυτοοργάνωση της αντίστασης της Αφγανικής κοινωνίας για τη αποκατάσταση του φυσικού και κοινωνικού κόσμου περνάει μέσα από τα χέρια των ίδιων.

Αντίσταση με κάθε τρόπο και χωρίς θεοκρατικά περιεχόμενα, στην ολοκληρωτική εξουσία των Ταλιμπάν για μια κοινωνία ελευθερίας ισότητας και αλληλεγγύης.

Η POZABA είναι ο σίγουρος δρόμος μιας νίκης που αφορά όλο το ανθρώπινο γένος.